

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 517/2026
06.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жељка Фехратовића, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Фехратовића - адвоката Александра Милеуснића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.559/2024 од 24.10.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 7/2026 од 12.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 06.05.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Фехратовића - адвоката Александра Милеуснића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.559/2024 од 24.10.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 7/2026 од 12.02.2026. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К.бр.559/2024 од 24.10.2025. године окривљени Жељко Фехратовић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му се урачунава време проведено на задржавању од 14.05.2024. године до 16.05.2024. године. Одређено је да се од окривљеног одузима опојна дрога марихуана типа „Cannabis sativa“, нето тежине 285,70 грама, а која ће се након правноснажности пресуде доставити ПУ Лесковац на уништење. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Лесковцу износ од 29.213,01 динар, а суду износ од 18.518,51 динар, као и да на име судског паушала плати суду износ од 20.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 7/2026 од 12.02.2026. године усвојена је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лесковцу, па је преиначена пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.559/2024 од 24.10.2025. године у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљеног Жељка Фехратовића за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено на задржавању од 14.05.2024. године до 16.05.2024. године, док је жалба браниоца окривљеног Жељка Фехратовића одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Жељка Фехратовића - адвокат Александар Милеуснић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреде права на правично суђење зајемченог одредбама члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да преиначи пресуде Основног суда у Лесковцу 9К.бр.559/2024 од 24.10.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 7/2026 од 12.02.2026. године у ослобађајућу пресуду или у одбијајућу пресуду или да укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, као и да одреди да трошкови поступка падају на терет буџета Републике Србије.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног Жељка Фехратовића у поднетом захтеву истиче да суд није применио одредбу члана 246а став 3. КЗ коју је у конкретном случају био дужан да примени ради правилне правне квалификације кривичног дела, будући да је окривљени у току поступка јасно и недвосмислено означио конкретно лице од кога је набављао опојну дрогу марихуану и то пуним именом и презименом лице АА званог АА1, а што по браниоцу представља довољан и индивидуализован податак за идентификацију лица од кога је опојна дрога набављена, а ова околност је по браниоцу требало да доведе до ослобађања окривљеног од казне.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 246а став 3. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године, са ступањем на снагу дана 01.12.2019. године) је прописано да се учинилац дела из става 1. и 2. овог члана који открије од кога набавља опојну дрогу може ослободити од казне.

Сходно наведеној законској одредби, произилази да је примена одредбе члана 246а став 3. КЗ факултативне природе, односно да иста предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавања за кривична дела из става 1. и 2. тог члана тј. само могућност, али не и обавезу суда да, у случају када окривљени открије лице од кога набавља опојну дрогу, примени одредбу члана 246а став 3. КЗ и окривљеног ослободи од казне за предметно кривично дело, дакле произилази да суд није у обавези да примени ову одредбу и ослободи од казне учиниоца који открије од кога набавља опојну дрогу (како то погрешно сматра бранилац окривљеног).

Имајући у виду напред наведено, те имајући при томе у виду да у конкретном случају у побијаним правноснажним пресудама није ни утврђено да је окривљени Жељко Фехратовић открио лице од кога је набавио предметну опојну дрогу - марихуану коју је критичном приликом неовлашћено држао у великој количини, као и имајући у виду да из чињеничног описа радње извршења кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне првостепене пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, то, по оцени Врховног суда, нижестепени судови правилно налазе у побијаним нижестепеним пресудама да у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену одредбе члана 246а став 3. КЗ, па су стога неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у којима се истиче да је суд учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП јер је ради правилне правне квалификације кривичног дела требало да у конкретном случају примени одредбу члана 246а став 3. КЗ у односу на окривљеног Жељка Фехратовића.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Фехратовића у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да нижестепени судови нису уопште у образложењима побијаних пресуда дали разлоге у погледу одлучних чињеница и то посебно везано за могућност примене у конкретном случају одредбе члана 246а став 3. КЗ која може довести до ослобађања окривљеног од казне, а и они разлози који су дати су међусобно противречни. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да другостепени суд није у образложењу другостепене пресуде оценио жалбене наводе одбране којима је указано на околности које су могле довести до ослобођења окривљеног од казне, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. став 1. ЗКП нису предвиђене као дозвољени законски разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује и на повреду права на правично суђење зајемченог одредбама члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, истицањем да побијана осуђујућа одлука не испуњава стандарде образложене судске одлуке, будући да нижестепени судови нису детаљно, потпуно и логички оценили све релевантне чињенице и аргументе које је окривљени изнео у својој одбрани током поступка.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Жељка Фехратовића - адвоката Александра Милеуснића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у

осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**